Selma en het noorderlicht

Opa Lennart

Dit boek is van

_____

Welkom in dit voorbeeldboek! Het is gemaakt net zoals jouw eigen boek wordt, met de foto's en keuzes die je ernaast ziet, en toont hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en beeld je in dat jouw kind de held is in zijn of haar eigen sprookje.

Selma had over het noorderlicht gelezen in bijna elk boek dat ze kon vinden. In één boek dansten groene linten over een zwarte hemel. In een ander stond dat je moest wachten, wachten, wachten. Nu stond ze op het perron met haar sterrenboek in haar hand, terwijl de nachttrein witte wolken naast haar uitblies.

“Wat als het begint te dansen terwijl we slapen?” vroeg Selma. “Dan moet je me wakker maken,” zei grote broer Oliver terwijl hij aan zijn rugzak trok. Opa Lennart hield de tickets omhoog. “Eerst zoeken we onze coupé.” Selma stapte de trein in. Nog één avond, dacht ze. Binnenkort is het zover.

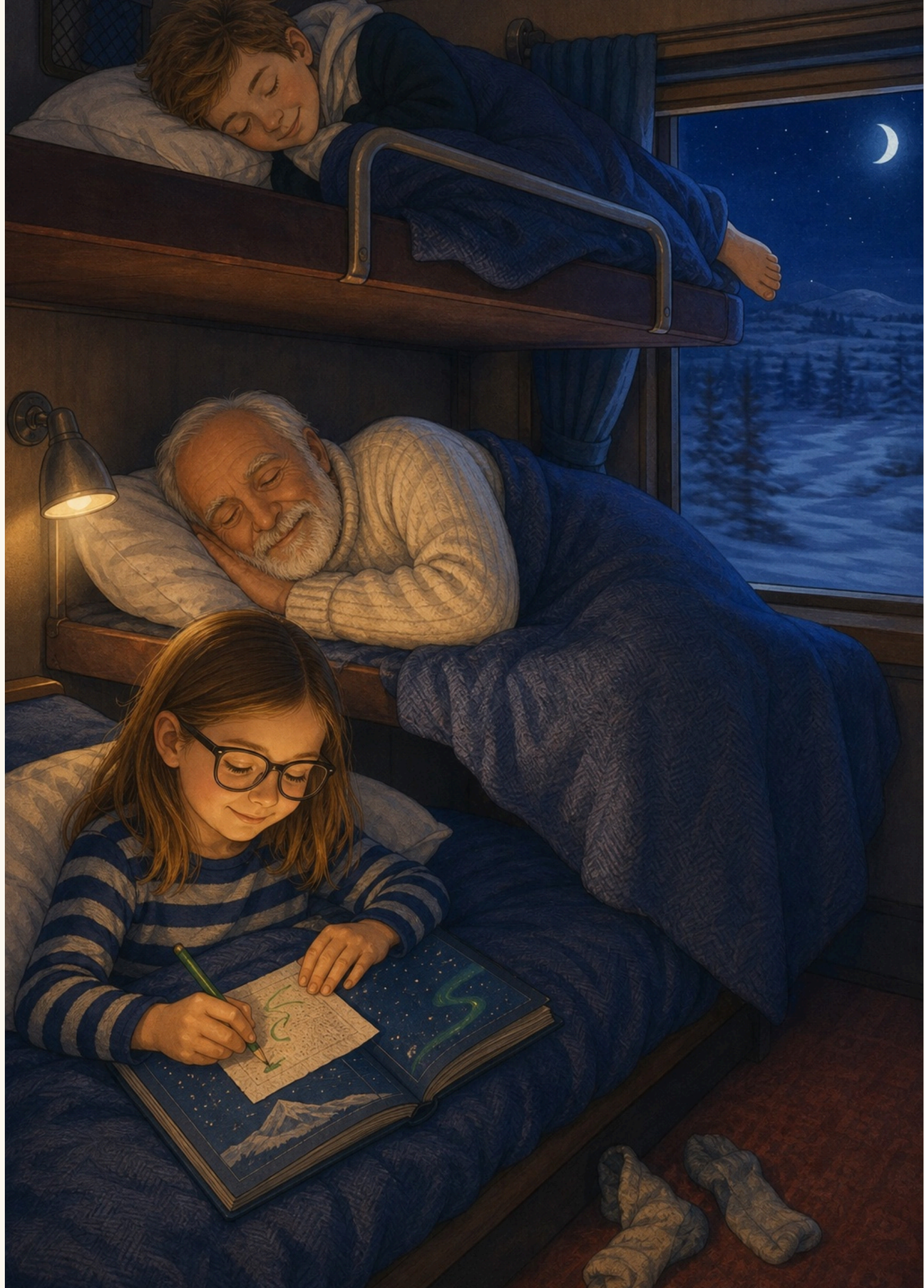

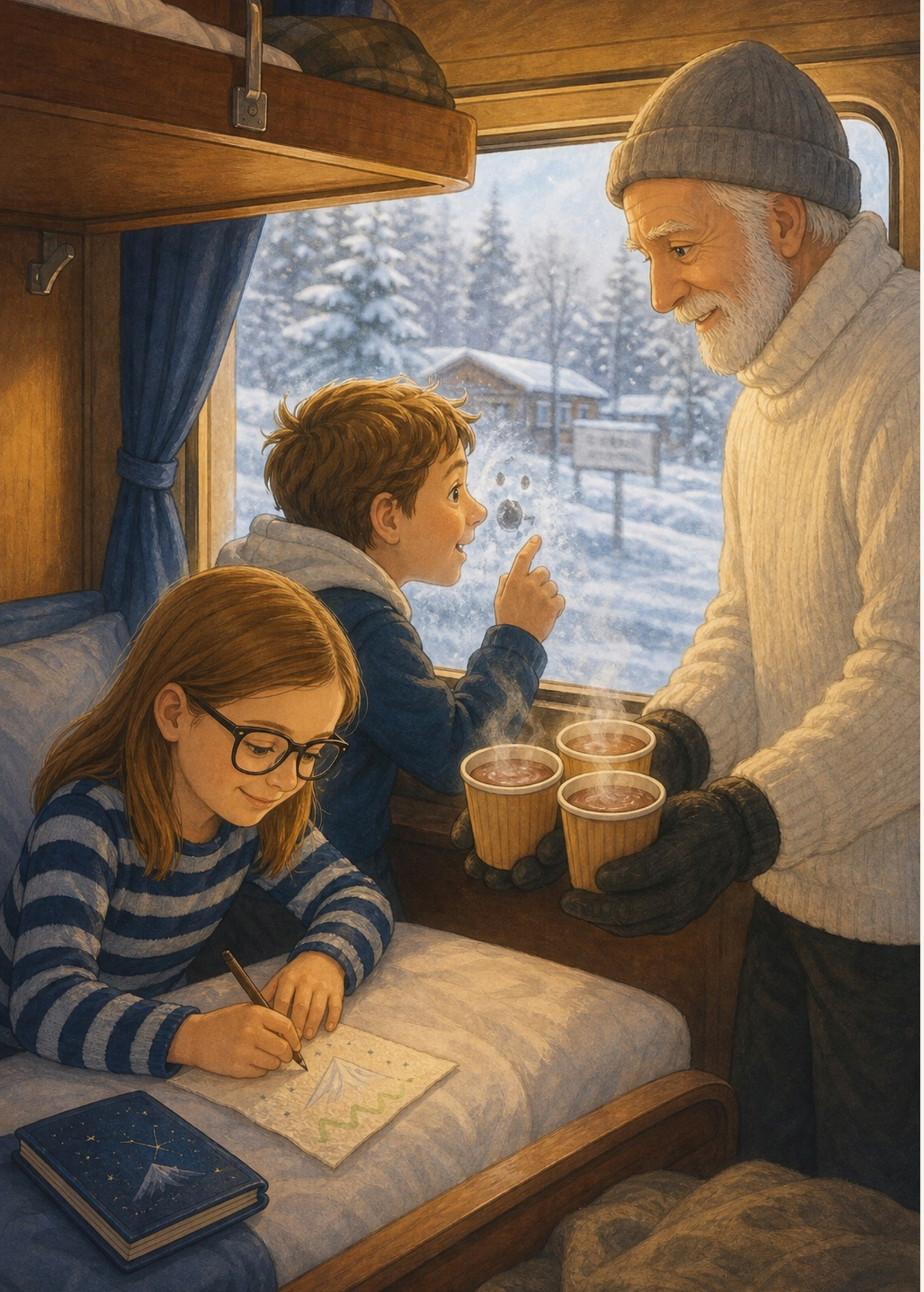
De restauratiewagon wiegde zachtjes terwijl de trein noordwaarts reed. Selma at gehaktballetjes met veenbessen en keek tussen het gordijn en het raam door. De sparren buiten schoten voorbij als zwarte penseelstreken.

“Zie je sterren?” vroeg Oliver met een aardappel op zijn vork. “Drie,” zei Selma. “Nee, vier. Die kleine daar ook.” Opa Lennart boog zich voorover. “De kleintjes zie je het best als je lang kijkt.” Selma nam een servet en zette er vier stippen op met haar pen. Oliver tekende er een vijfde bij, al zei hij dat het gewoon per ongeluk een stip was. De trein reed verder, verder, verder.

In de coupé lagen de bedden als een klein stapeltje. Oliver nam meteen het bovenste. Opa kreeg het middelste. Selma kroop in het onderste en vond Olivers sokken op de vloer: twee verdrietige worstjes die hun voeten kwijt waren.

Toen de plafondlamp uitging, deed Selma haar kleine leeslampje aan. In het sterrenboek stond een afbeelding van mensen, piepklein onder groene slierten. Selma tekende een groene kriebel naast de stippen op het servet. De rails deden klak-klak, klak-klak onder haar. Nog één avond, dacht Selma, en ze hield het servet plat tegen het boek.

Toen Selma wakker werd, was de wereld buiten het raam wit. Witte sparren. Witte hellingen. Witte hopen op de daken bij kleine stations. Zelfs de hemel was licht als een leeg blad papier.

“Sneeuw!” zei Selma, al kon niemand die gemist hebben. Oliver drukte zijn neus tegen het raam. “Iemand heeft bloem over het hele land gemorst.” Opa Lennart kwam terug met warme chocolademelk in papieren bekertjes. Selma tekende een witte top op haar servet, naast de stippen en de groene kriebel. Tussen de bomen schoof een bord voorbij. Binnenkort zouden ze uitstappen.

Het dorp lag stil tussen besneeuwde sparren en zachte berghellingen. Toen de avond viel, trok Selma haar muts, wanten en dikke jas aan. Oliver ging mee naar buiten, al zei hij dat hij vooral zijn bergschoenen wilde uitproberen. Opa nam zijn hoofdlamp mee, maar liet die uit.

Ze keken omhoog. Grijze wolken bedekten alles, van de schoorsteenrook tot de bergkam. Geen enkele ster kwam tevoorschijn. “Eerste hindernis,” zei Selma en schreef WOLKEN op het servet. Oliver trok zijn sjaal over zijn neus. “Die hindernis vult de hele hemel.” Nog één avond, dacht Selma. Morgen zijn de wolken misschien wel weggetrokken.

De volgende avond waren de wolken dunner. Selma zag hoog boven zich een bleke stip, misschien een ster, misschien een klein gaatje. Maar de lampen van het dorp schenen bij de weg, de ramen en de skipiste. Boven de daken was de hemel bruingrijs.

“Tweede hindernis,” zei Selma. “Lampen.” Op het servet kreeg WOLKEN gezelschap van LAMPEN. De stippen, de groene kriebel en de witte top stonden nu allemaal op hetzelfde kleine papiertje te dringen. Oliver keek naar buiten en schudde zijn hoofd. “Het wordt nooit iets.” Opa Lennart vouwde een kaart van de bergen open. Selma zag de ronde hoogtelijnen. Nog één avond, dacht ze.

De derde avond pakte Selma voor alles in. Het sterrenboek. Het servet. Een extra sjaal. Een chocoladereep. Wanten die echt van haar waren en niet van Oliver. Opa vulde de thermos, en Oliver mocht hem dragen. “Grotere schouders,” zei hij terwijl hij zijn borst zo ver vooruitstak dat zijn muts er bijna af viel.

Buiten de deur hingen de wolken laag boven het dorp, als een deken die uit de hemel was gegleden. Selma legde de kaart boven op haar spullen. Toen gleden het boek, de sjaal en het servet op de vloer. De chocoladereep schoof onder de bank. “Derde hindernis,” zei Oliver. Selma zat midden in de rommel. Nu moest ze beter kijken.

Selma verzamelde haar spullen en streek het servet glad op de vloer. Eerst de stippen. Dan de groene kriebel. De witte top. WOLKEN. LAMPEN. Alles stond erop. Ze sloeg het sterrenboek open bij de afbeelding van mensen ver weg van de stadslichten.

Aan de rand stond een klein bergje boven de mist. Selma legde haar vinger op de witte top en daarna op opa's kaart. "Als we daarheen gaan," zei ze, "komen de lampen onder ons. En als de wolken ook laag hangen." Opa Lennart bekeek de kaart een tijdje. "Rustig weer en een gemarkeerd pad. Dat lukt." Oliver hield de chocolade omhoog. "Ik draag de thermos." Nog één avond, dacht Selma. Deze avond.

De laatste avond kraakte de sneeuw onder drie paar bergschoenen. Selma liep voorop op het gemarkeerde pad en telde rode kruisen op de paaltjes. Eén, twee, drie. Achter haar scheen opa's hoofdlamp een warme cirkel op de sneeuw. Oliver droeg de thermos zo voorzichtig dat hij liep alsof hij van glas was.

"Zijn we er bijna?" vroeg hij na vijf kruisen. "Nog niet," zei Selma. "Maar kijk. De lampen zijn kleiner." Het dorp glinsterde ver beneden hen en de wolken kropen langs de helling. Selma trok haar rits helemaal tot aan haar kin. Nog één avond, dacht ze, maar nu betekende dat nog maar een paar stappen.

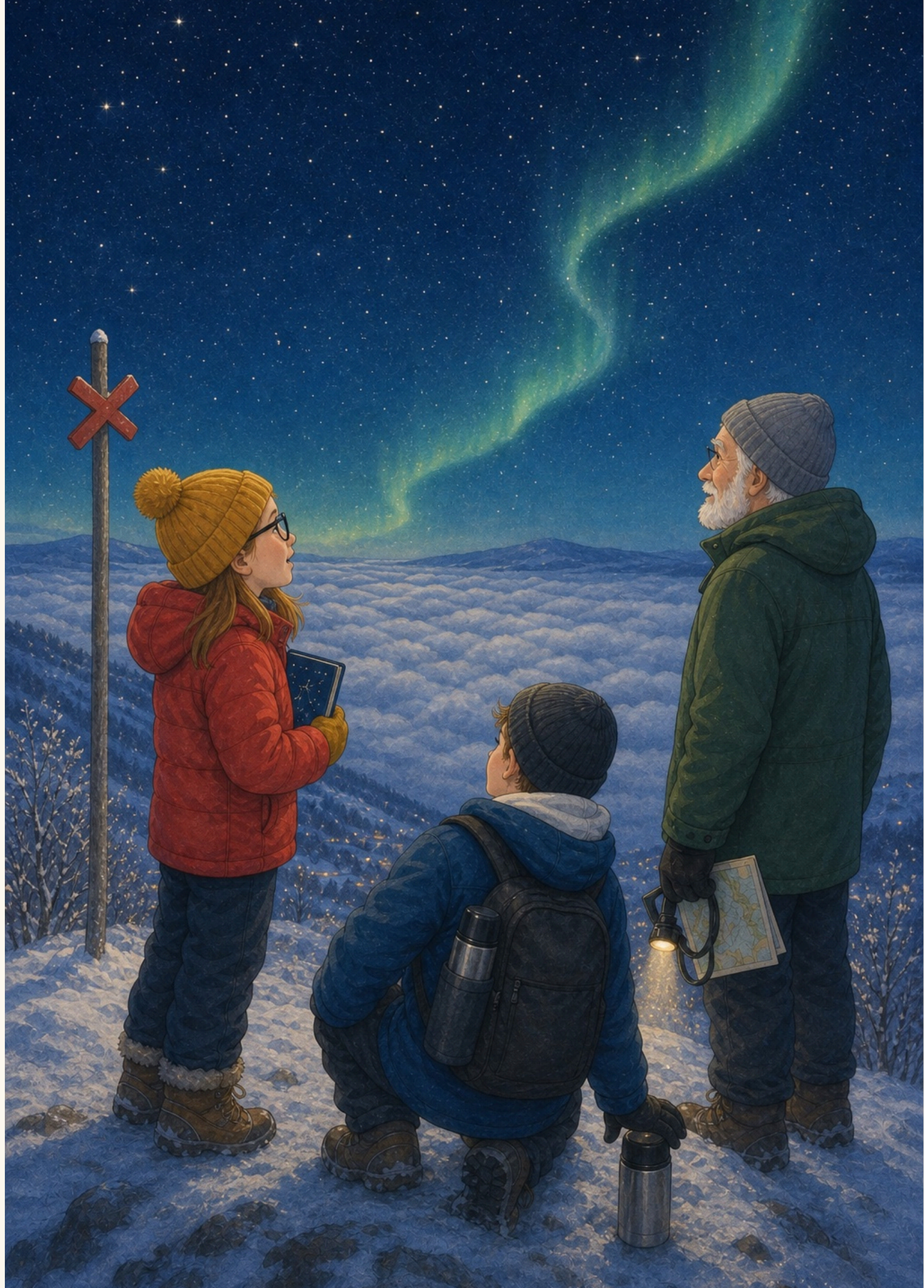

De bomen werden kleiner, ijler, en toen hielden ze op. Voor hen lag het kale bergplateau open in het licht van de hoofdlamp. De wind trok aan Selma's kap en probeerde aan haar oren te snuffelen. Ze zette drie stappen, en dan nog drie.

Oliver bleef staan bij een steen die uit de sneeuw stak. "Ik zei toch dat het nooit iets wordt." Maar hij zette de thermos niet neer. Opa wees naar de volgende zachte bergkam. "Van daar zien we over het wolkendek." Selma keek niet om naar de lange weg. Ze wees naar het volgende rode kruis. "Eerst daarheen," zei ze. "Dan naar het volgende."

Bij het laatste paaltje werd het plots stiller. De wolken lagen nog steeds daar beneden, zacht en dik boven het dorp. Boven Selma stonden sterren, meer dan de stippen op haar servet en veel helderder.

Opa deed zijn hoofdlamp uit. Oliver zette de thermos neer zonder een klonk. “Aha,” fluisterde hij. Selma hield haar adem in. Eerst zag ze alleen de sterren. Toen verscheen er een bleke groene streep achter de bergkam, dun als een lijn van haar pen. De streep boog. Ze groeide. “Oliver,” zei Selma. “Kijk nu.”

De groene streep werd een lint. Het lint vouwde en fladderde, alsof de hemel een lange zijden sjaal uitschudde. Nog een lint lichtte op. Toen danste er groen over de hele hemel, hoog boven de wolken en de lampen.

Eerst zei niemand iets. Oliver trok één want uit en deed hem meteen weer aan. “Het is echt,” fluisterde hij. Opa schonk warme chocolademelk in drie kleine bekertjes. Selma stond tussen hen in en volgde de groene bogen tot haar nek moe werd. Boven hen vouwde het noorderlicht zich nog eens, nog verder over de sterren.

De chocoladereep werd kleiner en kleiner. Eerst verdwenen de hoekjes, daarna de laatste blokjes. Oliver vond een kruimel in zijn want en at die ook op. De thermos werd lichter, terwijl groen licht over de donkere hemel bleef kronkelen.

Selma haalde het servet tevoorschijn. Daar stonden de stippen, de kriebel, de witte top, WOLKEN en LAMPEN. Ze tekende drie kleine figuurtjes op een berg en een groot groen lint boven hen. “Mag ik nog een ster tekenen?” vroeg Oliver. Selma gaf hem de pen.

Selma en het noorderlicht

Selma, haar grote broer Oliver en opa Lennart nemen de nachttrein naar de bergen om het noorderlicht te zien. Wolken, lampen en een groeiende rommel staan in de weg, tot Selma haar eigen kleine aanwijzingen op een nieuwe manier leest.

nl-be.sagatilldig.se